

Micul pescar!

joi, 27 decembrie 2012

{xtylo_quote} Cele cîteva întîmplări pe care le voi în_ira în acest articol al minunatului nostru ziar local ”Hrvatska Gran_ica”, reprezintă ascensiunea mea, a ”micului pescar” amator, pînă la pescarul sportiv de astăzi. {/xtylo_quote}

Era prin anii 1990-1991, aveam fragedă vîrstă de aproximativ 10-11 ani_ori, copilă_născut pe malul râului Cara_. La acea vîrstă eram ferm convins că mîtrag din familie de pescari, necunoscînd atunci semnificăcia cuvîntului ”braconier”. ^tiam de la p_rinci că tatăl meu, Dumnezeu s-l ierte, dar _i bunicul _i str_bunicul pescuiau _i aduceau în cas mult pe_te, înșă prin metode nesportive sau mai puțin sportive _i mai _tiam că în cas se consuma mult pe_te, mai ales vinerea _i în zilele de post. Astfel că, după _amiezile de vară _i în zilele de vacanță, timpul liber îl petreceam exclusiv pe malul râului Cara_, pescuind, la început, cu ajutorul unui băc de alună cu aca mai groasă, furat din camera bunicii, cu un ac de gămlie în loc de cârlig _i vreo două piulice _terpelite din fierăstrăbunicului, care cîneau loc de plumb. Cam a_a arăta prima mea undiță artizanală, făcută de mîna mea, iar primii pe_t_ori victime erau boi_teianul, beldica _i abia mai tîrziu cîte o mreană sau clenuc. Înșă ace_tipe_tiprin _i de mine _i fripci de bunică în aceea _i seară erau incomparabil mai gustoși _i mai buni decît orice pe_te din lume din zilele noastre, zile în care îmi amintesc cu nostalgie de mai multe aventuri minunate din fragedă-mi copilărie, copilăria micului pescar.

Odată cu trecerea timpului _i a anilor cu mult muncă silnic în gospodărie, prestată la cererea p_rincilor, dar _i cu cîteva note bune obținute la matematică _i română, am reușit să-mi conving p_rinci să-mi cumpere o undiță adevărată, cum au toți pescarii sportivi. Grăție noii mele achiziții au apărut _i primele rezultate notabile _i, cum la toți în cas ne plăcea pe_tele, mămăliga _i usturoiul, am fost oarecum recompensat: cu mai mult timp liber _i un buget destul de consistent pentru acea vreme _i pentru vîrstă pe care o aveam. Trebuie să recunosc că pe atunci se găsea pe_te din belăug în râul Cara_ _i te puteai lăuda cu recorduri la toate speciile existente _i tare mi se pare că, în vremea aceea, malurile râului _i albia acestuia erau mult mai curate ca acum, cu toate că la ora actuală avem firmă de salubritate în comună. În ceea ce privește bogăcia râului Cara_, trebuie să menționez că ea se datora în mare măsură paznicului de vîntoare _i pescuit, domnului Hăcegan Petru. Cele mai frumoase capturi de mreană brumărie _i scoar le-am prins chiar la marginea grădinii acestuia. Pînă să ajung să mă legitimez la A.J.V.P.S îl urmăream în fiecare zi pe domnul Hăcegan pînă cînd pleca cu treabă la munca câmpului _i atunci ne adunam toți iubitorii pescuitului la mreană în spatele grădinii dînsului. Acolo era mama lor, „groapa cu pe_t_ă”, cum îmi plăcea mie să-o numesc pe vremea aceea. Apoi, cu trecerea timpului, tentăcia devenea tot mai

mare, iar pentru mine pescuitul suprem însemna pescuitul la munte, pe Cheile Cara_ului, cu musca artificială . Era sau nu era rezervacie acolo, în vremea aceea, nu _tiu nici acum, însă pot să vă spun că pescarii sportivi care aveau permisele vizate pentru pescuitul la apele de munte puteau pescui nestingherici în Cheile Cara_ului. Nu _tiu cât era de legal acest lucru, cert este că acum nici cu autorizatie specială nu ai voie să pescuiești acolo, fiind arie protejată , „Parc Nacional”.

Cum într-o pasiune nu poci niciodată să ajungi la apogeu, am decis că -mi trebuia o schimbare, iar cu timpul am ajuns să cunosc aproape toate lacurile montane din județul nostru _i până în Haceg, mai exact pînă la barajul de acumulare ”Gura Apei” din Muncii Retezatului. Această din urmă destinație am descoperit-o întâia oară cu ajutorul doctorului Popa Adrian la fel cum _i doza de adrenalină necesară pescuitului pe Clisura Dunării mi-a fost injectată tot de domnul doctor, că ruia în mulcimesc _i cu această ocazie. Dunărea este cu totul altceva, un altfel de pescuit. Aici, pe malul acestui minunat fluviu, trăiești _i pescuiești tot timpul cu speranța marii capturi. De exemplu, după un _alun prins _i adus la mal de aproximativ 3.4 kg, tot mai sperii la unul capital.

Cu timpul am ajuns să pescuiesc _i în alte țări, în Austria bunăoară . Trebuie să menționez că acolo este o lume cu totul _i cu totul diferită , mai ales în ceea ce privește pescuitul salmonidelor. În țara lui Mozart _i a celebrelor compozitori clasici am pescuit _i legal _i mai puțin legal, _i cu taxă pe unele lacuri _i fără taxă , însă ce m-a surprins _i marcat cel mai mult este dimensiunea la care pot ajunge unii pstrăvi ”salma trutto fario” sau, popular, pstrăvii de munte. Așa cum am relatat _i în numerele anterioare ale prestigiosului ziar local ”Hrvatska Granica”, am avut parte de capturi impresionante, capturi ce le putem doar visa la noi în țară , însă cum speranța moare ultima tot așa sper că în viitorul apropiat să avem _i noi parte de o gestiune a apelor _i a râurilor piscicole precum în majoritatea țărilor din U.E.

După aproape trei decenii de pescuit sportiv, pot să mă declar un pescar aproape împlinit. Zic „aproape”, pentru că pasiunea nu cunoaște limite, iar gândul îmi stă tot timpul la marea captură . Cine _tie, poate că în viitorul apropiat un pescuit la Lostric ”HUCHO-HUCHO” îmi va aduce acea clipă de fericire la care visează toți pescarii. Actualmente lucrez în Austria, iar împotimicii pescari ai salmonidelor _tiu că în râul Mur există cea mai mare populație de lostric din Europa. Am pescuit deja în acel râu împreună cu amicul meu Zoran D. _i am avut parte de câteva capturi de pstrăv curcubeu inimaginaibile. Totuși...

Petru
Milo_

